Molnár Zsolt

Egyenes magasság

Járok eszméim élein,
vérszőnyeget terít mögém
a megadás felelőssége, s így
sem sodorhat le a tömény,
vak szélbe tömött gondolat,
tengelyemre szorít egyensúlyom,
de figyelmem dacból se lohad,
és nem tudom, meddig leszek úton,
csak tompa szikrák tépődnek le
asztrodinamikus testemről,
ami felgyűri lépkedve
alattam a tér(v)iszonyt, erről
ismerem feneketlen szavaim
föl, a nézésem alácsorog
sima, érzékeny oldalain,
és ahhoz is hozzászokok,
hogy felvállaltam a kiszáradás
részvéttelen önzését,
a szédülés begyakorolt szokás,
ám inogásom folyton oldalt vét,
kimeredt nyelvembe föllüktet
talpam vigasz edzett súrlódása,
a közöny egyszer ha leültet,
kizár a büntetés ideátra,
ha nem megyek, magam viszem, hisz
ölembe görnyedt feladásom,
s Isten vagy van, vagy létezik,
enged valakiért kiállnom,
fejem huzat meglékeli,
a látást kifordítja az idő,
a távolság most is nyeli,
vagy valamikor innen kidőlt,
bármeddig is bírt követni,
beleszakadt a végtelenbe,
s egy repedésben lóg valahol,

Molnár Zsolt (1983, Nagyvárad) költő. 2004 óta közöl különböző nyomtatott és online lapokban. Magyarországon az Amatőr tehetségek antológiája publikált tőle. Kötetei: Kapaszkodom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Holnap Kulturális Egyesület).

sajnálni kötelességem lenne,
mert helyettem hűségesen lakol,
ha ismerném, megtagadnám,
de rám záródott a fényéter,
és úgy kimenthetem még talán,
ha kiálló verslábam nyújtom érte.

Keresztülengedés

Kiállok a virradat tetejére.
Élet tömeg-vonzotta üresség
szakad ki cefrés közönyömből,
na, lelkem, ismét lehetsz hajts-gép.
Ködszálakkal kezelem magam,
ráz rajtuk keresztül a világ.
Zajba hullok, de fönt marad szavam,
ég tükrén szétfolyó némaság.
Kisatírozott koordináták
úszkálnak íztelen véremben,
átpasszírozom az értelmen,
ami még lenni vágyok-tudok.
A türelem útja egyszer megvált,
ha az ismeretlen rajtam túljutott.

Csendtükör

Elhallgatja előled,
csak merd megkérdezni,
elszabadult arcficamok
vészkijárata körben
mindenütt, és nézve nézi
hallgatásodat, ahogy
karcolja időszemével,
érzések fekvő órája
keringeti az elmúlást.

Nem tudod, ki ellen vétesz,
támadásod végig állja,
el-eltérül róla a sodrás,
csended továbbélezi,
betelik vele az űr,
és felboncol csillagokat,
ő meg fogy, fogy s átereszti,
ne gondolj bele, még meddig tűr,
önidegenséghez szoktat,
mert középen már megreped,
felborzolódik hangtalanul.
Eltéveszthetetlen irányok
fodrozzák a beismerésed,
hogy a némaságod elvadult,
s keresed, miért, ám nincs rá ok,
s a világ aljára lezuhan,
majd felrobban minden szilánk,
fölégetve a tükör helyét,
s ha rád törne a magányroham,
hiányod pedig érted kiált,
mások arcán ott a térkép.

Dőlésszegen túli magány

Mintha mindegy is, hol vagyok.
Légzésen az egyensúlyom még,
ahogy talpon dörzsöl a Mount Everest.
Arcomra nyomtatódik az ég,
ahogy az Ő árnya rám kúszik, s nem ereszt.
Magába húzza a rokonsötét.
Neki tócsa a Mariana-árok,
miben ha élnének világító rákok,
a félelemtől szívem elrejtenék.
Nincs olyan hely a Hang Son Doongban,*
ahol lelkem nem jöttére dobban.
Csonkítja a járatokban ágát,
csak hogy rám terítse elmém szorongását.
Hegessze rám páncélját Antarktisz,
tudatszéfem kulcsa nálam, hisz

** A világ legnagyobb barlangja Vietnámban. Jelentése kb. hegyi folyó barlang.*

magamban már csak így bízom,
...ha szét nem robbantja az iszony.
A kelet-európai síkság
szélére megalázva menekülnék,
bár talán csupán arra lenne elég,
hogy ott aggassa belém borzadályát.
A sehol koordinátái
kicentiznek a térképről.
Égtájakban edzett kardélek
sem vághatnak el a rettegéstől.
És lázadásom pofán röhög,
a tükör kifordítja magát.
A nyugalom pórusaiba szökök,
ahonnan a kezdet untalan kidobált.
Kitámasztom a világ tengelyét,
visszahal maga mögé az anyag.
Minden elem őslángjában elég,
hogy csak egy hely legyen, mi megmarad.
Idegen táj, mit az univerzum kidob,
közönyömnek már semmi sem árthat.
Tűrés-stimulációm hát beindítom,
mielőtt a fenyő rám dőlve ágai összeszúrnának.